

Linwood Barclay

Geen veilige plek

PROLOOG

Richard Bradley had zichzelf nooit als een gewelddadig mens gezien, maar hij was inmiddels in staat om een moord te plegen.

‘Ik kan er niet meer tegen,’ zei hij, terwijl hij in zijn pyjama op de rand van het bed zat.

‘Je gaat er niet wéér naartoe,’ zei zijn vrouw Esther. ‘Probeer het gewoon los te laten.’

Ze konden de oorverdovende muziek van de burens niet alleen horen, maar ook voelen. De zware, pompende bassen drongen door de muren van hun huis als een hartslag.

‘Het is verdomme elf uur,’ zei Richard. Hij zette de lamp op zijn nachtkastje aan. ‘En het is woensdag. Niet vrijdagavond of zaterdagavond, maar woensdag.’

De Bradleys woonden al bijna dertig jaar in een bescheiden huis in Milford aan een honderd jaar oude straat met volgroeide bomen. Ze hadden burens zien komen en gaan, zowel goede als slechte. Maar het was nog nooit zo erg geweest als nu, en het was al een hele tijd aan de gang. Sinds een jaar of twee verhuurde de eigenaar van het huis naast hen zijn woning aan studenten van het Housatonic Community College in Bridgeport, en sindsdien was de buurt – zoals Richard Bradley dagelijks placht te verkondigen – in rap tempo naar de verdommenis gegaan.

Sommige studenten waren erger geweest dan andere, maar dit groepje spande de kroon. Bijna elke avond harde muziek. De geur van marihuana die door de ramen naar binnen dreef. Kapotte bierflesjes op het trottoir.

Dit was vroeger een prettige buurt geweest. Jonge stellen in hun eerste huis, sommige met kleine kinderen. Er hingen natuurlijk wel eens oudere tieners op straat rond, maar als die het te bont maakten of een of ander wild feest organiseerden omdat ze het rijk een avond alleen hadden, liep je de volgende dag even naar hun ouders, en dan gebeurde het niet nog een keer. Voorlopig niet, in elk geval. In de straat woonden ook oudere mensen, waarvan er veel met pensioen waren. Net als de Bradleys, die sinds de jaren

zeventig op scholen in en rond Milford hadden lesgegeven en inmiddels gestopt waren met werken.

‘Hebben we hier ons hele leven krom voor moeten liggen?’ vroeg hij aan Esther. ‘Om naast een stel van die verrekte oproerkraaiers te kunnen wonen?’

‘Ik weet zeker dat het niet lang meer duurt,’ zei ze, terwijl ze overeind ging zitten in bed. ‘Op een gegeven moment houdt het vanzelf op. Wij zijn vroeger ook jong geweest.’ Ze trok een gezicht. ‘Lang geleden.’

‘Het is net een aardbeving waar geen einde aan komt,’ zei hij. ‘Geen flauw idee wat voor soort muziek die lui draaien. Wat is dat voor iets?’

Hij stond op, pakte zijn kamerjas die hij over een stoel had gegooid, en knoopte hem aan de voorkant dicht.

‘Je bezorgt jezelf nog eens een hartaanval,’ zei Esther. ‘Je kunt daar niet elke keer je beklag gaan doen.’

‘Ik ben over een paar minuten terug.’

‘Hè, wat ben je toch eigenwijs,’ zei ze terwijl hij de slaapkamer uit liep. Esther Bradley gooide de dekens van zich af. Ze trok haar kamerjas aan, stapte in de slippers die naast het bed op de vloer stonden en haastte zich de trap af, haar man achterna.

Tegen de tijd dat ze hem had ingehaald was hij al op de veranda. Ze besefte nu dat hij geen schoenen aan had. Ze pakte zijn arm vast om hem tegen te houden, maar hij rukte zich los, en ze voelde een pijnscheut in haar schouder. Hij ging de trap af, liep naar het trottoir, sloeg linksaf en beende door totdat hij de oprit van de burens had bereikt. Hij had een kortere weg over het gras kunnen nemen, maar dat was nog nat van een regenbui eerder op de avond.

‘Richard,’ smeekte Esther. Ze bevond zich een paar stappen achter hem. Ze wilde hem niet alleen laten gaan. Ze vermoedde dat de kans dat de jongens hem iets aan zouden doen kleiner was als ze haar zagen. Ze zouden een oude man toch geen pak slaag geven waar zijn vrouw bij was?

Aan de vastberaden manier waarop hij de veranda van het twee verdiepingen tellende Victoriaanse huis betrad was te zien dat hij een man met een missie was.

Overall brandde licht, en de meeste ramen stonden open, zodat de hele buurt kon meegenieten van de muziek. Maar die stond niet hard genoeg om de geluiden van lachende en schreeuwende mensen te kunnen overstemmen.

Richard bonsde op de deur. Zijn vrouw, die onder aan de verandatrapp was blijven staan, keek angstig toe.

‘Wat ga je zeggen?’ vroeg ze.

Hij negeerde haar en bonsde opnieuw op de deur. Toen hij op het punt stond om voor de derde keer zijn vuist op het hout te laten neerkomen zwaaide de deur open. Er verscheen een magere jongen van een jaar of twintig. Hij was ongeveer een meter vijfentachtig en droeg een spijkerbroek en een effen donkerblauw t-shirt. In zijn hand had hij een flesje bier.

‘Hé,’ zei hij. Hij knipperde een paar keer lodderig met zijn ogen en nam zijn bezoeker op. Bradleys laatste sliertjes grijs haar stonden alle kanten op, zijn kamerjas was aan de voorkant opengevallen en zijn ogen puilden bijna uit hun kassen.

‘Voelen jullie je wel lekker?’ riep Bradley.

‘Pardon?’ zei de jongen niet-begrijpend.

‘Jullie houden verdomme de hele buurt wakker!’

De jongen vormde een ‘o’ met zijn mond, alsof hij moeite moest doen om het te bevatten. Hij keek langs de man heen en zag Esther Bradley staan, die haar handen had gevouwen, alsof ze een schietgebedje deed.

Ze zei op bijna verontschuldigende toon: ‘De muziek staat een beetje hard.’

‘O ja, shit,’ zei hij. ‘Jullie zijn toch van hiernaast?’

‘Jezus,’ zei Richard hoofdschuddend. ‘Ik was hier vorige week en de week daarvoor ook al! Zijn je hersenen soms aangetast?’

De jongen knipperde nog een paar keer met zijn ogen, draaide zich vervolgens om en schreeuwde naar binnen: ‘Hé, zet de muziek eens wat zachter. Carter! Hé, Carter! Zet – ja, zet de muziek verdomme wat zachter, oké!’

Drie seconden later ging de muziek uit. De plotselinge stilte kwam als een schok.

De jongen haalde verontschuldigend zijn schouders op en zei: ‘Sorry.’ Hij stak zijn vrije hand uit. ‘Ik ben Brian. Of had ik dat de vorige keer al gezegd?’

Richard Bradley negeerde de hand.

‘Willen jullie misschien even binnenkomen voor een biertje of zo?’ vroeg Brian. Hij stak opgeruimd het flesje omhoog dat hij in zijn hand hield. ‘We hebben ook pizza.’

‘Nee,’ zei Richard.

‘Bedankt voor het aanbod,’ zei Esther vriendelijk.

‘Jullie wonen toch in dat huis daar?’ vroeg Brian. Hij wees.

‘Ja,’ zei Esther.

‘Oké. Nou, sorry voor de herrie en zo. We hadden vandaag allemaal examens en we zaten lekker te chillen, weet je wel? Als het weer uit de hand

loopt, kom dan even langs en geef een ram op de deur, dan zullen we proberen wat rustiger te doen.'

'Dat heb ik net gedaan,' zegt Richard.

Brian haalde zijn schouders op, ging naar binnen en sloot de deur.

Esther zei: 'Dat was best een aardige knul.'

Richard gromde.

Ze liepen terug naar hun huis. De voordeur stond nog op een kier omdat ze gehaast waren vertrokken. Pas toen ze allebei binnen waren en de deur op slot hadden gedaan zagen ze dat er twee mensen in de woonkamer zaten.

Een man en een vrouw. Eind dertig, begin veertig. Allebei gekleed in jeans – was er in die van haar een plooi gestreken? – en lichtgewicht jassen.

Esther slaakte een verschrikte kreet toen ze hen zag.

'Jezus!' zei Richard. 'Hoe zijn jullie hier...?'

'Je moet je deur niet zomaar open laten staan,' zei de vrouw. Ze stond op van de bank. Ze was niet veel langer dan een meter vijfenvijftig, misschien een meter zestig. Ze had kort, zwart haar in een bobstijl. 'Dat is niet slim,' zei ze. 'Zelfs niet in een goede buurt als deze.'

'Bel de politie,' zei Richard Bradley tegen zijn vrouw.

Het duurde even voordat de instructie tot haar doordrong, maar toen het eenmaal zover was, maakte ze aanstalten om naar de keuken te lopen. Ze had de eerste stap nog niet goed en wel gezet of de man schoot van de bank af. Hij was minstens dertig centimeter langer dan de vrouw en bovendien gespierd en snel. Hij was in een oogwenk aan de andere kant van de kamer en ging voor haar staan.

Hij greep haar ruw bij haar magere schouders, draaide haar rond, en smeed haar met kracht in een stoel.

Ze slaakte een gil.

'Vuile smeerlap!' zei Richard Bradley, en hij viel uit naar de man, die met zijn rug naar hem toe stond. Hij maakte een vuist en raakte de indringer op de schouder, vlak onder zijn hals. De man draaide zich om en mepte Richard weg alsof hij een kind was. Richard wankelde naar achteren. De man keek omlaag, zag Richards blote voet en gaf er een harde trap op met de hak van zijn schoen.

Richard slaakte een kreet van pijn. Hij zakte in elkaar, greep zich vast aan de rand van de bank en viel op de grond.

'Zo is het genoeg,' zei de vrouw, en tegen haar partner zei ze: 'Zou je misschien een paar lampen uit willen doen, lieverd? Het is hier erg licht.'

‘Geen probleem,’ zei hij. Hij liep naar de lichtschalkelaar en zette hem om.

‘Mijn voet,’ jammerde Richard. ‘Je hebt godverdomme mijn voet gebroken.’

‘Ik help je wel even,’ zei Esther. ‘Mag ik even wat ijs halen?’

‘Hier blijven,’ zei de man.

De vrouw ging op de rand van de salontafel zitten, waar ze zowel naar Esther kon kijken als de op de grond liggende Richard in de gaten kon houden.

Ze zei het volgende:

‘Ik ga jullie een vraag stellen. Ik stel die vraag maar één keer, dus ik wil dat jullie heel goed luisteren, en ik wil dat jullie daarna heel goed nadenken over je antwoord. Wat ik niet wil is dat jullie mijn vraag met een tegenvraag beantwoorden. Dat zou erg onproductief zijn. Begrijpen jullie dat?’

De Bradleys keken verschrikt naar elkaar en vervolgens weer naar de vrouw. Hun hoofden gingen zwakjes op en neer ten teken dat ze het begrepen.

‘Heel goed,’ zei de vrouw. ‘Let op. Het is een heel eenvoudige vraag.’

De Bradleys zwegen.

De vrouw zei: ‘Waar is het?’

De woorden bleven even in de lucht hangen. Niemand zei iets.

Na korte stilte vroeg Richard: ‘Waar is w...?’

Hij zweeg toen hij de blik in de ogen van de vrouw zag.

Ze glimlachte en maakte een berispelend gebaar met een vinger. ‘Pas op. Ik heb je gewaarschuwd. Je deed het bijna, hè?’

Richard slikte. ‘Maar...’

‘Beantwoord de vraag. Voor alle duidelijkheid: Eli zegt dat het hier is.’

Richards lippen trilden. Hij schudde zijn hoofd en stamelde: ‘Ik... ik ken geen... ik ken geen...’

De vrouw tilde haar hand op om hem het zwijgen op te leggen en richtte haar aandacht op Esther. ‘Wil jij de vraag beantwoorden?’

Esther was heel voorzichtig in haar woordkeus. ‘Ik zou het op prijs stellen als u wat specifiekere zou kunnen zijn. Ik... ik moet eerlijkheidshalve zeggen dat die naam... Eli? Ik ken niemand die zo heet. Ik weet niet wat u zoekt, maar als we het hebben, willen we het u graag geven.’

De vrouw zuchtte en draaide haar hoofd in de richting van haar partner, die een paar meter verderop stond.

‘Ik heb jullie een kans gegeven,’ zei de vrouw. ‘Ik heb gezegd dat ik het maar één keer zou vragen.’ Precies op dat moment werd bij de burens de

muziek weer aangezet. De ramen in het huis van de Bradleys begonnen te trillen in hun sponningen. De vrouw glimlachte en zei: ‘Dat is Drake. Geweldige rapper.’ Ze keek op naar haar partner en zei: ‘Schiet hem neer.’

‘Nee! NEE!’ schreeuwde Esther.

‘Jezus!’ riep Richard. ‘Vertel ons gewoon wat...’

Voordat de gepensioneerde leraar zijn zin kon afmaken toverde de man een pistool uit zijn jas, richtte naar beneden en haalde de trekker over.

Esther opende haar mond om opnieuw te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit. Het was weinig meer dan een hoog piepen, alsof er iemand op een muis was gaan staan.

De vrouw zei tegen haar: ‘Zo te zien weten jullie het echt niet.’ Ze knikte naar haar partner, en hij vuurde een tweede keer.

Ze zei op vervelde toon tegen hem: ‘Dat betekent niet dat het er niet is. We hebben een lange nacht voor de boeg, lieverd. Tenzij het in de koektrommel zit.’

‘Dat zou nog eens een meevaller zijn,’ zei hij.

1

Terry

Ik weet niet waar ik het idee vandaan heb dat als je een ontzettende rottijd hebt doorgemaakt waarin je de strijd met je ergste demonen bent aangegaan en die hebt overwonnen, alles gewoon weer op zijn pootjes terechtkomt.

Zo werkt het niet.

Niet dat ons leven er niet op vooruit was gegaan. In elk geval een tijdje. Zeven jaar geleden stonden de zaken er heel slecht voor. Slechter kon niet. Er waren mensen doodgegaan. Mijn vrouw en mijn dochter en ik hoorden daar ook bijna bij. Maar toen alles voorbij was, toen bleek dat we het hadden overleefd en we elkaar nog hadden, nou ja, toen ging het zoals in dat liedje uit de jaren dertig: we lieten de puinhopen achter ons en maakten een nieuwe start.

Min of meer.

Maar de littekens bleven. We maakten onze eigen versie van posttraumatische stress door. Vooral mijn vrouw Cynthia. Ze was op haar veertiende haar hele familie kwijtgeraakt – en dan bedoel ik ook echt kwijtgeraakt. Haar ouders en haar broer waren op een avond spoorloos verdwenen, en het had vijftientig jaar geduurd voordat Cynthia had ontdekt wat er met hen was gebeurd. Het was niet uitgedraaid op een vreugdevol weerzien.

En dat was niet het enige. Cynthia's tante had de ultieme prijs betaald in haar poging een decennia oud geheim te ontsluiëren. En dan had je Vince Fleming, een beroepskrimineel, die ook nog maar een jongen was geweest toen Cynthia's familie verdween en op de bewuste avond bij haar was geweest. Vijftientig jaar later had hij ons merkwaardig genoeg geholpen bij het uitzoeken van wat er werkelijk was gebeurd. Maar Fleming kreeg stank voor dank. Hij werd neergeschoten en moest zijn bemoeienis bijna met de dood bekopen.

Misschien heeft u er toevallig over gehoord of gelezen. Het werd breed uitgemeten in de pers. Ze waren op een gegeven moment zelfs van plan om er een film over te maken, maar dat is niet doorgegaan, en als je het mij vraagt is dat maar goed ook.

We dachten dat we in staat zouden zijn om het boek over dat hoofdstuk van ons leven te sluiten. Vragen waren beantwoord, mysteries opgelost en de slechteriken waren dood of belandden in de gevangenis.

Met andere woorden: de zaak was gesloten.

Maar het is net als met een tsunami. Je denkt dat het voorbij is, maar jaren later spoelen er aan de andere kant van de wereld nog brokstukken aan.

Voor Cynthia kwam er geen einde aan het trauma. Ze was voortdurend bang dat de geschiedenis zich zou herhalen met het gezin dat ze nu had. Met mij. En met onze dochter Grace. Het probleem was echter dat de stappen die ze nam om dat te voorkomen ons in de greep brachten van de wet van de onbedoelde gevolgen, die stelt dat de acties die je onderneemt om iets te bereiken vaak precies het tegenovergestelde bewerkstelligen.

Cynthia's inspanningen om onze veertien jaar oude dochter Grace tegen de grote boze wereld te beschermen brachten het kind er juist mee in aanraking.

Ik bleef hopen dat we een uitweg zouden vinden en dat we aan de andere kant van de donkere tunnel naar buiten zouden komen, maar het zag er niet naar uit dat dat snel ging gebeuren.

Grace en haar moeder hielden bijna dagelijks schreeuwwedstrijden. Het waren allemaal variaties op hetzelfde thema.

Grace kwam 's avonds altijd te laat thuis. Ze belde nooit als ze arriveerde op de plek waar ze naartoe zou gaan. Ze zei dat ze naar de ene vriendin ging en belandde uiteindelijk bij een andere vriendin thuis, maar verzuimde dat aan haar moeder door te geven. Grace wilde naar een concert in New York, maar kon op zijn vroegst om twee uur 's nachts thuis zijn. Haar moeder zei nee.

Ik probeerde bij dit soort discussies de lieve vrede te bewaren, meestal zonder veel succes. Zo vertelde ik Cynthia onder vier ogen dat ik begrip had voor haar beweegredenen, en dat ik ook niet wilde dat Grace iets zou overkomen, maar dat onze dochter, als we de teugels niet af en toe wat lieten vieren, nooit in staat zou zijn om een eigen leven op te bouwen.

De ruzies eindigden er meestal mee dat er iemand de kamer uit stormde. Dat er een deur werd dichtgesmeten. Grace die tegen Cynthia riep dat ze haar haatte en een stoel omgooide als ze de keuken uit liep.

'Mijn god, ze is net als ik,' zei Cynthia vaak. 'Ik was op die leeftijd een verschrikking. Ik wil niet dat ze dezelfde fouten maakt als ik heb gemaakt.'

Zelfs nu, tweeëndertig jaar later, draagt Cynthia nog een enorm schuldgevoel met zich mee vanwege de avond waarop haar vader en moeder en haar oudere broer Todd zijn verdwenen. Diep vanbinnen denkt ze dat ze,

als ze die avond niet zonder toestemming of medeweten van haar ouders op stap was gegaan met een jongen die Vince heette, en als ze niet dronken was geworden en laveloos in haar bed was beland, zou hebben beseft wat er gaande was en op een of andere manier haar familie had kunnen redden.

Hoewel de feiten dat niet ondersteunden, geloofde Cynthia dat ze was gestraft voor haar wangedrag.

Ze wilde niet dat Grace zichzelf ooit de schuld zou moeten geven van iets wat zo tragisch was. Dat betekende dat ze Grace bleef inprenten hoe belangrijk het was om zich te verzetten tegen groepsdruk, om zich nooit in een moeilijke situatie te laten manoeuvreren en om naar het stemmetje in haar hoofd te luisteren als dat zei: *dit is foute boel, en ik moet maken dat ik hier wegkom.*

Of zoals Grace soms zei: ‘Blablabla.’

Het hielp niet echt als ik Cynthia vertelde dat bijna elk kind zo’n periode doormaakte. Zelfs als Grace fouten zou maken, betekende dat niet dat de gevolgen even ernstig moesten zijn als wat Cynthia had doorstaan. Grace was gewoon een tiener, hoe lastig dat soms ook was. Over een jaar of zes – als Cyn en ik dat tenminste overleefden – zouden we beseffen dat Grace zich tot een verstandige jonge vrouw had ontwikkeld.

Het was alleen moeilijk te geloven dat die dag ooit zou komen.

Zoals die avond toen Grace dertien was en met haar vrienden in de Post Mall rondhing op hetzelfde moment dat Cynthia er toevallig naar nieuwe schoenen op zoek was. Ze zag onze dochter voor de deur van Macy’s, waar ze samen met een stel anderen een sigaret stond te roken. Cynthia gaf haar een uitbrander waar haar klasgenoten bij waren en droeg haar op naar de auto te gaan. Cynthia was zo overstuurd en ging zo op in haar donderpreek dat ze een stopbord over het hoofd zag.

Ze werden bijna aangerezen door een vrachtwagen.

‘We hadden wel dood kunnen zijn,’ zei Cynthia tegen me. ‘Ik had mezelf niet meer onder controle, Terry. Ik was compleet over de rooie.’

Na dat incident besloot ze voor het eerst om een pauze in onze relatie in te lassen. Maar een week. Zowel in ons belang – of eigenlijk meer dat van Grace – als dat van haarzelf. Een time-out noemde ze het. Ze besprak het idee met Naomi Kinzler, de therapeute die Cynthia al jaren bezocht, en die zag er wel wat in.

‘Verwijder jezelf uit de conflictsituatie,’ zei Kinzler. ‘Je vlucht niet, je loopt niet weg voor je verantwoordelijkheden, maar je neemt even de tijd om de zaken op een rij te zetten, om op adem te komen. Je kunt jezelf toestemming geven om dat te doen. Dat geeft Grace ook tijd om na te denken.’

Ze vindt het misschien niet leuk wat je doet, maar uiteindelijk zal ze het begrijpen. Je hebt een afschuwelijk trauma opgelopen toen je je familie bent kwijtgeraakt, en dat zal nooit helemaal verdwijnen. Je dochter begrijpt dat nu misschien nog niet, maar ik ben ervan overtuigd dat ze het ooit een plekje zal kunnen geven.'

Cynthia installeerde zich in de Hilton Garden Inn, achter de mall. Ze wilde eigenlijk naar de veel goedkopere Just Inn Time om geld uit te sparen, maar dat mocht niet van mij. Afgezien van het feit dat het er smerig was, had er een paar jaar terug een club gezeten die het hotel als uitvalsbasis voor vrouwenhandel had gebruikt.

Ze was maar een week weg, maar het voelde als een jaar. Wat me vooral verbaasde was hoe erg Grace haar moeder miste.

'Ze houdt niet meer van ons,' zei Grace op een avond tijdens een bord lasagne uit de magnetron.

'Dat is niet waar,' zei ik.

'Oké, ze houdt niet meer van mij.'

'De reden dat je moeder er een paar dagen tussenuit is, is dat ze ontzettend veel van je houdt. Ze beseft dat ze te ver is gegaan, dat haar reactie overdreven was, en ze heeft wat tijd nodig om de zaken op een rij te zetten.'

'Zeg maar tegen haar dat ze moet opschieten.'

Na Cynthia's terugkeer ging het een maand of misschien zelfs zes weken beter. Maar de broze vrede begon barstjes te vertonen. In eerste instantie waren het kleine verrassingsaanvallen, of soms een schot voor de boeg.

Maar het was al snel totale oorlog.

Tijdens hun veldslagen werden er gevoelens gekwetst, en soms duurde het dagen voordat ons normale leven – of wat daarvoor doorging – kon worden hervat. Ik deed mijn best om te bemiddelen, maar zulke dingen moeten hun beloop hebben. Cynthia communiceerde alle belangrijke zaken aan Grace via briefjes die waren ondertekend met 'l. mam,' net zoals haar eigen moeder dat vroeger deed als ze boos was op haar dochter en het niet kon opbrengen om 'liefs' te schrijven.

Maar uiteindelijk werden de briefjes ondertekend met 'liefs, mam' en trad een verbetering in de relatie op. Meestal vond Grace een of ander voorwendsel om haar moeder om advies te vragen. Past dit topje bij deze broek? Kun je me even helpen met mijn huiswerk? Waarna weer voorzichtig een dialoog op gang kwam.

En alles weer beter ging.

Tot het opnieuw fout ging.

Laatst ging het heel erg fout.

Grace wilde met twee vriendinnen naar New Haven om een grote tweedehandsklerenmarkt te bezoeken die daar door de week werd gehouden. Ze konden er alleen 's avonds naartoe omdat ze overdag school hadden. Het zou, net als bij dat concert in New York, betekenen dat ze pas laat met de trein naar huis konden. Ik bood aan hen er met de auto naartoe te rijden, me daar wat te vermaken en ze na afloop weer naar huis te brengen, maar Grace wilde daar niets van weten. Ze waren geen vijf jaar oud. Ze wilden dit in hun eentje doen.

‘Geen sprake van,’ zei Cynthia, die in de keuken het eten stond klaar te maken. Gepaneerde varkensschnitzels met wilde rijst, als ik het me goed herinner. ‘Terry, jij bent het toch met me eens? Ze gaat niet tot diep in de nacht de hort op.’

Voordat ik me ermee kon bemoeien, zei Grace: ‘Waar slaat dat nou op? Ik ga niet naar fucking Boedapest. We hebben het over New Haven.’

Dit was een relatief nieuw probleempje. Grof taalgebruik. Ik denk dat we dat helemaal aan onszelf te danken hadden. Cynthia en ik bedienden ons regelmatig van het f-woord als we boos of gefrustreerd waren. Als we bij elk lelijk woord een *quarter* in een potje zouden doen, konden we daar een keer per jaar van op vakantie naar Rome.

Ik sprak Grace er niettemin op aan.

‘Zo praat je niet tegen je moeder,’ zei ik streng.

Cynthia was duidelijk van mening dat een berisping onvoldoende was. ‘Je hebt twee weken huisarrest,’ zei ze.

Grace, die verbijsterd was, antwoordde: ‘Hoe lang ben je nog van plan om mij te straffen voor het feit dat jij je familie niet hebt kunnen redden? Ik was nog niet eens geboren, oké? Het is niet mijn schuld.’

Dat was een verbaal mes in Cynthia's hart.

Ik kon aan Grace' gezicht zien dat ze er meteen spijt van had, en dat was niet het enige. Ik zag ook angst. Ze had een grens overschreden, en dat wist ze. Als ze daar de kans voor had gekregen, zou ze haar opmerking misschien hebben teruggenomen of zich hebben verontschuldigd, maar Cynthia's hand was zo snel dat daar geen tijd voor was.

Ze sloeg onze dochter in het gezicht. De klap was zo hard dat ik hem op mijn eigen wang kon voelen.

‘Cyn!’ riep ik.

Grace wankelde en stak instinctief haar hand uit voor het geval ze haar evenwicht zou verliezen.

Haar hand raakte de pan waarin de rijst stond te pruttelen en duwde hem opzij. De hand schoot omlaag en raakte de pit.

Een gil. Jezus, wat een gil.

‘O god!’ riep Cynthia. ‘O mijn god!’

Ze pakte Grace’ arm, draaide haar om in de richting van de gootsteen, zette de koude kraan aan en liet een constante stroom water over de verbrande hand lopen. De rug had de hete pan geraakt en de zijkant was op de pit terechtgekomen. Er was in beide gevallen misschien een milliseconde contact geweest, maar dat was voldoende om de huid te verbranden.

De tranen stroomden over Grace’ gezicht. Ik sloeg mijn armen stevig om haar heen terwijl Cynthia haar hand onder het koude water hield.

We brachten haar naar het ziekenhuis in Milford.

‘Je mag ze de waarheid vertellen,’ zei Cynthia tegen Grace. ‘Je mag ze vertellen wat ik heb gedaan. Ik verdien het om gestraft te worden. Als ze de politie willen bellen dan doen ze dat maar. Ik wil je niet dwingen ze iets te vertellen wat niet waar is.’

Grace zei tegen de arts dat ze water op had gezet om macaroni te koken terwijl ze met de oortjes van haar iPod in naar *Rolling in the Deep* van Adele had geluisterd en als een idioot had staan dansen, waardoor ze met haar hand de pan had geraakt en van het vuur had gestoten.

Nadat Grace’ hand was verbonden reden we met zijn drieën naar huis terug.

De volgende dag vertrok Cynthia voor de tweede keer.

Ze is nog niet terug.